

[Finansministeren]

Det kan også være et spørgsmål om andre arbejdstidsforhold hen over året eller hen over ugerne. Der er mange forskellige måder at udforme det her på, sådan at det ikke ville være en belastning for lønmodtagerne i deres daglige situation.

Det er den type forslag, vi faktisk har haft i tankerne, og derfor er jeg lidt ked af, at modtagelsen af forslaget i virkeligheden er blevet baseret på, at andre har læst noget andet i det. Det kunne vi nok have skrevet lidt bedre, da vi oprindeligt skrev det.

Jeg har noteret mig hr. Jes Lundes naturlige bekymring over, at jeg på visse punkter har haft sympati for SF's synspunkter. Jeg skal garantere ikke at overdosere det, det kunne jo også komme til at skade mig, så lad os nu ikke overvurdere den imødekommenhed. Det er udtryk for, at på visse områder kan man altså på tværs af principielt forskellige politiske holdninger finde praktiske løsninger. Andet og mere forventer jeg ikke bliver mødepunktet mellem regeringen og SF.

Og så skal jeg sige til hr. Kofod-Svendsen, at skatteministeren og jeg i fællesskab har været igennem vores tvivl - i øvrigt sammen med økonomiministeren og statsministeren og andre - inden vi nåede frem til, at summen af vores tvivl møntede sig ud i den fælles holdning, som vi har præsenteret i vores forslag, så jeg beder i og for sig om, at man ikke læser nuancer ind i debatten, hvad det angår. Vi har i fællesskab været i tvivl, vi har i fællesskab ransaget vores edb-systemer og sjæle og fundet frem til det, vi mener i situationen er den bedste løsning, og det er den, vi har lagt frem. Det er vores fælles forhandlingsudgangspunkt, og så er det også fælles for os, at vi ved, at det er et forhandlingsudgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

I 1982 talte statsministeren, ligesom finansministeren i dag, om de tre store problemer, som vi skulle have gjort noget ved. Nu skulle hjulene i gang, nu skulle det være bedre at være dansker. Otte år efter gentager finansministeren det samme. Den eneste forskel, der reelt er skabt på de otte år, er, at nu er underskuddet på ca. 30 mia. kr.

Befolkningen var i begyndelsen af 1980'erne rede til at spænde livremmen ind, rede til at ret-

te op på det, men efterhånden som årene gik og man så, at det jo ikke blev bedre med en konservativt ledet regering, ja, så bredte trøstesløsheden sig. Og hvis ikke man får has på det med denne finanslov, så fortsætter denne trøstesløshed, og så er det, ligesom om befolkningen siger: Nå ja, men det går jo ikke alligevel, det bliver noget skidt det hele, så det kan jo være lige meget.

Man skal have vendt befolkningen også til en optimisme og tro på, at det, finansministeren kommer med, er noget, der kan hjælpe, og den tro er desværre ikke rigtig til stede endnu.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Finansministeren sagde i sit svar til hr. Jes Lunde, at tanken med regeringens forslag med hensyn til karensdagene ikke var, at lønmodtagerne skulle betale. Hr. Jes Lunde havde læst forkert.

Finansministeren forklarer, at det er tanken, at man vil lave lovgivningen om, og så skal der ske en byrdefordeling med hensyn til, hvem der skal betale, ved overenskomstforhandlingerne. Så vil jeg gerne spørge finansministeren: Hvis nu eksempelvis 400 mio. kr. skal betales som ny udgift af arbejdsgiverne og den egentlige ordning med hensyn til, hvordan det skal tilrettelægges, så skal aftales af parterne i forbindelse med overenskomstforhandlingerne, vil det så ikke betyde, at arbejdsgiverne vil sige: Vi har i kraft af den lovændring 400 mio. kr. mindre at gøre gavn med ved overenskomstforhandlingerne?

Dermed er der stor udsigt til, at regningen alligevel indirekte ender hos lønmodtagerne. Er det ikke sandheden om det eller i alt fald en meget, meget nærliggende risiko? Jeg siger det ikke for at være spydig eller ironisk. Jeg tror bare, det ligger sådan.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er glad for, at finansministeren erkendte, at der nok manglede noget tekst i finanslovforslaget, fordi man altså ikke kan læse regeringens hensigter ud af det. Finanslovforslaget står råt for usødet. Dagpengeretten forsvinder i så og så mange dage, og så er det helt klart, at det er lønmodtagerne, der får smækket, hvis